31/08/2021

Ο «Άνθρωπος του Θεού» και το δάκρυ του νέου στον θερινό

/ Επικαιρότητα

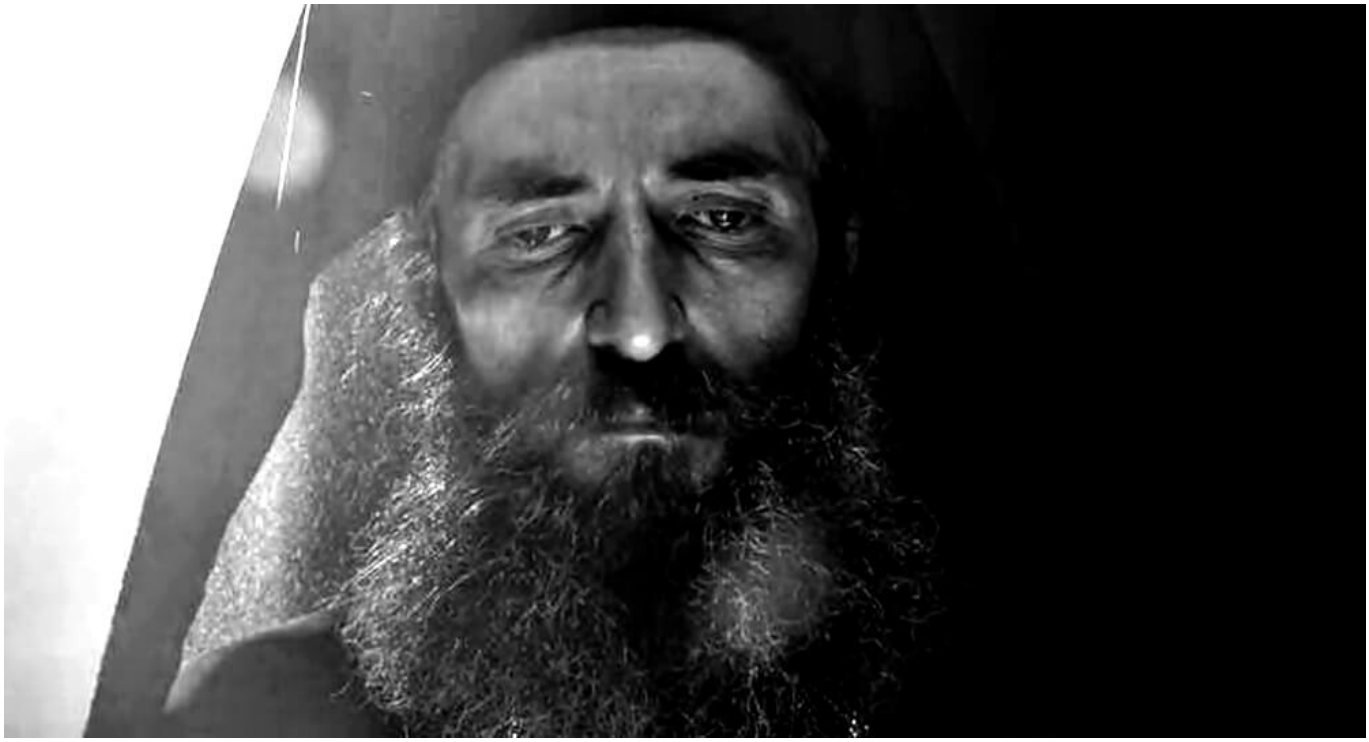

Οι καλές ταινίες και τα καλά βιβλία σε αλλάζουν για πάντα! “Ο άνθρωπος του Θεού” είναι μια ταινία όπου και ξένος να είσαι με την πίστη, θα σταθείς και θα σκεφτείς!

Στο σενάριο αγάπησα τις λεπτομέρειες! Όπως το γεγονός που γράφουν όλες οι βιογραφίες του Αγίου, πως στην προσευχή του στην Παναγία μας, της μιλούσε στον πληθυντικό!

Αγάπησα που είδα στην οθόνη το γεγονός που από μικρή μ’ είχε συγκλονίσει όταν το διάβασα κι αν έλειπε θα ήταν βασική παράλειψη. Ο Άγιος όταν ήταν διευθυντής της Ριζαρείου σχολής και αρρώστησε ο οικονόμος, σηκωνόταν την νύχτα και καθάριζε κρυφά απ’ όλους τις τουαλέτες, προκειμένου να μην χάσει την δουλειά του!

Αγάπησα τις ανθρώπινες ώρες του πόνου του Αγίου και του πικρού “γιατί” που ξεστομίζουμε όλοι στον πόνο και την αδικία όταν γίνεται εναντίον μας. Μόνο που ο Άγιος, κι αυτό διαφαίνεται ξεκάθαρα στην ταινία, το εξέφραζε μόνο τις ώρες

της προσευχής για λίγο κι αμέσως συνέχιζε με την ευχή του Ιησού και τις μετάνοιες...Το βασανιστικό “γιατί” του καθένα μας επανέρχεται με την δυνατή σκηνή του τέλους στο νοσοκομείο, όταν ο τετραπληγικός ασθενής που νοσηλεύεται στον ίδιο θάλαμο ρωτά τον άνθρωπο του Θεού, για ποιον λόγο είναι στη ζωή αφού είναι σ’ αυτή την κατάσταση. Για να ακουστεί: “Είναι μια ερώτηση που θα έπρεπε να κάνει κάθε άνθρωπος στον εαυτό του”...

Καθόλου επιτηδευμένα με μικρές λεπτομέρειες διακρίνεις την αγάπη του Αγίου για το καθετί! Για τα λουλούδια, για τα δέντρα, για τον σωματικό πόνο, για τα παιδιά, για τους αλλόθρησκους, για τους διώκτες του, για τους επαίτες και πονεμένους.

Οι σχέσεις που “χτίζει” είναι σχέσεις καρδιάς, για αυτό ακόμα κι όσοι τον αντιπαθούν όταν τον ζήσουν έρχονται “εις εαυτόν”. Η μουσική, η φωτογραφία, τα σκηνικά είναι όλα αντάξια της βιογραφίας! Όσο για τον κ. Άρη Σερβετάλη δεν είναι απλώς η υποκριτική του δεινότητα σημαντική. Είναι ένας πιστός που ήξερε, που ένιωθε, που ασκήτεψε-ασκήθηκε για να αποδώσει την μεγάλη μορφή του Αγίου Νεκταρίου και πραγματικά χαριτώθηκε! Εξέπεμπε την γλυκύτητα και την απαλότητα της αγιότητας! Ήθελες να διαπεράσεις το πανί, να γονατίσεις μπροστά του και να εξομολογηθείς! Νιώθω πως σε ώρες προσωπικής μου ταραχής θα ανατρέχω στην ηρεμία της μορφής του σ’ αυτή την ταινία.

Είναι και ο Άγιος Νεκτάριος σκάνδαλο για την ανθρώπινη λογική και τα ανθρώπινα μέτρα! Τόση σιωπή και αγάπη σε τόση συκοφαντία και λάσπη... Τόσος άδικος πόνος! Υπάρχει στην ταινία μια σκηνή που του λένε: Αν εγώ ήμουν στην θέση σας, μ’ όλα αυτά που σας έκαναν δεν θα ξαναπατούσα στην εκκλησία και απαντά: “Αλίμονο αν η πίστη μου εξαρτάται από τους ανθρώπους”. Όλη η ταινία βοά πως η γαλήνη του Χριστού είναι ο μοναδικός αληθινός τόπος χαράς!

Αν με άκουγαν οι συντελεστές και οι δημιουργοί της ταινίας για τους κόπους τους και για “μπράβο” θα ήθελα μόνο να μεταφέρω μια σκηνή από το θερινό σινεμά. Ανοίγουν τα φώτα και δίπλα μου, στην απέναντι σειρά, κάθεται ένας νεαρός 20-22 χρόνων, από την όψη καθόλου εκκλησιόπαιδο, μάλλον τον “Λάζαρο” (από το “Είσαι το ταίρι μου”) πήγε να δει, με σκυμμένο το κεφάλι να κλαίει διακριτικά! Έμεινε σ’ αυτή την θέση μέχρι που έφυγα.

“Τι έπαθες, τι κατάλαβες;” ρωτούσε η κοπέλα δίπλα του.

Σιωπή! Ποιος νοιάζεται για κριτικές και εισιτήρια; Έστω ένας να έσκυψε μέσα του... Και θα είναι πολλοί! Να το δείτε και να αφεθείτε...

Σίσσυ Κόσσυβα

πηγή:
https://proskynitis.blogspot.com/2021/08/blog-post_326.html?fbclid=IwAR0q81zgJXoy_whq4uf6kcUXeFahCaBCdOjYunXn8T9bn_WAIG4S_V